

PROBUZENI

MARTINA
HOHENBERGER

PROBUZENÍ

Martina Hohenberger

VĚNOVÁNÍ

Kniha je věnována Václavu Šoltysovi.

PROBUZENÍ

V nejtemnější hodině noční vykoukl měsíc, lhostejně proplouval po obloze a zaléval pokoj umrlčím světlem. Stříbrného čumila záhy spolkl šedý mrak. Nejspíš to byl onen neškodný oblak radioaktivního znečištění, co putoval nad Evropou a nepocházel z žádného z jaderných zařízení v Rusku a ani v Kazachstánu, prostě jen další šedivý bastard neznámého původu, ke kterému se nikdo nehlásil a který vlastně oficiálně ani neexistoval.

Řekli mi, že jsem mrtvý, a ať si z toho nic nedělám. Neměl jsem sílu vzdorovat, protože jsem se skutečně cítil... jako mrtvola.

Řekli, že to chce čas. Spoustu času. Uvedli mě do stavu umělého spánku, zavřeli do biologického tanku s krví, opatřeného přechodovou tlakovou komorou, a doufali, že se zregeneruju sám. Zřejmě by to vyšlo, kdyby moje tělo nebylo napumpované stříbrem.

Z krvavé lázně mě přeložili do Frankensteinova křídla a dali mi transfuze. Spoustu transfuzí. Do těla mi zavedli na třicet vstupních a výstupních hadiček. Elektronicky řízenou kapačkou mi do žíly vpouštěli syntetickou krev a zase ji odebírali z těla, čistili ji umělou ledvinou a pak ji vraceli zpět zbavenou nečistot.

Věnovali mi tu nejlepší péči, a ačkoli jsem byl bez pochyby mrtvý, podle lékařů jsem ušel „významný“ kus cesty k uzdravení.

Před třemi měsíci mě našli se smrtí na jazyku v kostele poblíž Znojma, kde jsem zmasakroval snad polovinu křesťanské obce. Byl

jsem slabý, jen krůček od stavu nebytí. Měl jsem v sobě stříbro a nemohl jsem se zahojit. Nejdříve mě spoutali, jelikož jsem byl nebezpečný, pološílený hlady a bolestí, a zavezli mě sem.

Před zraky veřejnosti zamaskovala noční rasa Frankensteinovo křídlo tak, že ve dvou přilehlých budovách zřídili soukromou kliniku pro lidské pacienty. Pro velmi bohaté lidské pacienty. Mramorová schodiště, onyxové podlahy, soukromá ochranka. Zdejší prvotřídní zdravotní péči si mohli dovolit jen ti opravdu zámožní. Na odděleních pracovali nejlepší internisté a plastičtí chirurgové světa. Výstředním boháčům tu pěkně pouštěli žilou. Skutečnost, že pacienty nejen uzdravovali, nýbrž je i omlazovali, jim získala mnohé věrné zákazníky a investory. Brilantní nápad, zvláště když pomyslím na ten stálý přísun čerstvé krve.

Nejhorší na pobytu ve Frankensteinově křídle byla nuda. Každý den se jevil jednotvárnější než ten předchozí. Abych se něčím zaměstnal, poslouchal jsem myšlenky barbarů, kteří o mě pečovali. Hodlal jsem se od nich něco naučit, ale záhy jsem byl patřičně zhnusen jejich vnitřními monology o bezvýznamných a hloupých věcech. Většinou přemýšleli o penězích a sexu. Byli nespokojení, stále jen kňučeli a úpěli. Pořád měli něčeho málo a jiného zase příliš. Banalita jejich myšlenek mi brala dech.

Hned po probuzení mě podrobili křížovému výslechu. Udělali tu chybu, že si na výslech namísto telepata přizvali obyčejného barbara, jakéhosi cvokaře Horáka, který byl vazalem Velké rady klanů – měl takové to tetování na zátylku.

V podstatě jsem Horákovi neřekl vůbec nic. Nakukal jsem mu, že si nevzpomínám ani na své jméno a že vím jen to, že jsem se plavil na lodi z Nového světa, když mě přepadli piráti, okradli mě a mučili. Když zjistili, že jsem nesmrtelný, tak mě zavřeli do jakési bedny a pohřbili v podzemní kryptě. Horák se divil, proč mě piráti jednoduše nehodili přes palubu. Trval jsem na tom, že si nic nepamatuju, a dál jsem pro jistotu předstíral, že jsem velmi slabý a nemohoucí. Horák uzavřel rozhovor s chápavým úsměvem, můj stav nazval „typickou amnézií“, a bylo to. Cvokař se opomněl zeptat na moje vražedné úmysly a touhu po pomstě. Jestli chci povraždit zrádce, kteří mě vydali katům? Tak na to vezte jed.

Jednoho večera za mnou přišel sám velký magistr O'Brien, který vládne klanům bezmála sto padesát let. Měl jsem štěstí, že O'Brien není telepat, a neumí číst myšlenky. Jemu jsem mohl lhát, jako když tiskne. Bylo záhadou, jak se mohl stát vůdcem Velké rady klanů a nejmocnějším nesmrtelným. Tedy kromě královské rodiny.

Navrhl mi, že pokud budu spolupracovat, tak mohu být vzhledem k vysokému věku a čistokrevnému původu přijat do Velké rady klanů.

Neodmítl jsem a ani jsem mu nic neslíbil.

Z jeho myšlenek jsem zjistil, co jsem potřeboval. Tak zaprvé se mě Velká rada klanů bála kvůli tomu, že jsem mnohem starší než většina dnešních vampýrů. Zadruhé jsem se ocitl v jakési karikatuře společnosti, které vládnu zženštilí barbaři. Zatřetí dokážou dnešní Děti noci jen číhat ve tmě, zbaběle se skrývat, a nejsou schopny zajistit

velkolepou budoucnost vyšší rasy. Začtvrté – před dveře mi postavili rovnou pět strážců.

Nejzajímavější však bylo zjištění, že nejvyšší magistr O'Brien mou existenci tají. Nejspíš mě hodlal nějak využít. Netušil jsem, jaké jsou jeho úmysly. Zatím mi nehrozilo nebezpečí, jelikož nevěděl, kdo jsem.

Svět se za čtyři staletí stačil změnit natolik, až mi z toho šla hlava kolem. Aristokracii vystřídali miliardáři, dýky a meče vystřídaly samopaly, poctivé umění žhářské zase termonukleární úder.

Učil jsem se rychle. Posílali za mnou historiky, učitele němčiny, angličtiny a češtiny. Přivedli mi i odborníka na etiku, abych se naučil dnešním způsobům. Všechny jsem je přečetl a přivlastnil si tak jejich znalosti.

Učil jsem se také čtením myšlenek obyčejných barbarů, kteří pracovali ve Frankensteinově křídle. Nebylo to zrovna příjemné. Jejich primitivní myšlenkové pochody a bezduché starosti mi zůstávaly naprosto cizí.

Televize mi brzy lezla krkem, proto mi barbari přinesli počítač a řekli, že se mám ponořit do tajů „vysokorychlostního internetu“. Řekl jsem jim, že by mi stačilo pár stovek knih, ale oni se jen smáli. Když jsem ten jejich slavný počítač prohodil oknem, smát se přestali a přinesli mi ty knihy.

Jsem vyzáblý, křehký vampýr se sinalým obličejem. Pomalu mi dorůstají vlasy a moje kůže ztrácí popelavou barvu. Jsem tak starý, že moje jméno dějiny již zapoměly. Byl jsem svědkem mnoha historických událostí.

Byl jsem přítom, když můj kartágský spojenec Hannibal putoval přes Alpy. Nevydal se, jak předpokládají dnešní učenci, údolím řeky Drome a průsmykem Col de Montgenevre, nýbrž postupoval o něco severnější cestou podél řeky Isery a průsmykem Col du Mont Cenis. Hannibalova armáda čítala na čtyřicet tisíc vojáků africké pěchoty. Důsledkem mrazu, hladu a bojů s Kelty zemřela při vražedném pochodu polovina z nich. Můj válečný slon Ignác byl jedním z nejsilnějších z celého stáda, chcípl až jako poslední kousek od města Capua. Hannibal byl geniální stratég a vítězit, to on uměl, potíž však byla v tom, že svého vítězství nedokázal využít.

Osobně jsem znal císaře Nerona. Přidržel jsem mu nádobu s věčným ohněm, když podpaloval Řím. Docela mě naštvalo, že u toho hrál na lyru a opile si prozpěvoval verše z Iliady, všechny ty pasáže o dobývání Tróje, kam princ Paris unesl krásnou Helenu. Tehdy jsem pojal podezření, že Nero neměl všech pět pohromadě.

Znal jsem spousty vlivných osobností a učenců, ale v paměti mi utkvěli pouze někteří z nich. Asi největší dojem na mne udělal král Jindřich VIII. Přihlížel jsem všem popravám jeho manželek. Jindřich mi daroval dřívější venkovské sídlo rodiny Boleynových v Durhamu, jelikož nesmírně zbohatl na základě mé důvěrné rady zrušit katolické kláštery a zabavit jejich majetek. Druhým dobrým přítelem byl Shakespeare. U korbele medoviny jsme často probírali jeho nejповedenější dialogy. William byl hrozný paličák, nedal si říct, že Čechy neleží u moře. Nakonec mně natruc napsal *Zimní pohádku* s podtitulem: *Čechy. Pouštní země u moře*. Udělal z toho skutečnou komedii.

Přiznávám, že jsem měl ve svém dlouhém životě i jisté slabůstky. Choval jsem náklonnost pro Kateřinu Keplerovou, dceru hostinského, a to obzvláště v době, kdy byl její manžel na cestách za obchodem. Poradil jsem jí, aby u svého syna Johanna povzbudila rákoskou lásku k astrologii a matematice. Když Johann dospěl, spřátelili jsme se. V roce 1596 jsem ho navštívil v Grazu, kde pracoval na kosmologické teorii podle Koperníka. Oslavovali jsme v krčmě až do kuropění jeho novou stať *Mysterium Cosmographicum*. Doba však byla nejistá, obzvláště pro protestanty, a v monarchii hrozila protireformace, proto jsem požádal svého dobrého přítele Tycha Brahe, aby Keplera pozval do Prahy na dvůr císaře Rudolfa II. a zaměstnal ho jako svého asistenta. Johann pak sestavoval pro jeho milost horoskopy.

V roce 1620 jsem padl společně se svými bratry důstojníky do spárů přísluhovačů Řádu dvouocasého draka. Během jediné strašlivé noci jsem přišel o mnoho věrných přátel. Mučili nás a odsoudili za údajný komplot se skromným cílem vyhubit lidstvo.

Při popravě mě pro zábavu vplétali do kola, vráželi mi stříbrné hřeby do prsou a ramenou, kyjem mi rozmaširovali ruce i prsty, pálili mě a napájeli žhavým tekutým stříbrem, které je pro noční rasu prudce jedovaté.

Ale veškerá bolest a zoufalství, které jsem zakusil při popravě, se zdály bezvýznamné ve srovnání s tím, co mělo teprve přijít. Katovi pohůnci mě spoutali stříbrnými řetězy a zavřeli do rakve, přibili víko tlustými hřeby, ukryli mě v pohřební kryptě hluboko pod zemí.